

La darrera finta

Una vegada més, i aquesta contra tots els pronòstics, Artur Mas ho ha fet. Una darrera finta ha evitat les eleccions de març i manté viu el procés sobiranista. Amb un nou liderat: el del també convergent Carles Puigdemont. L'ara ex-president de la Generalitat va acceptar dissabte passat, també contra rellotge perquè el temps s'acabava en hores, dimitir del seu càrrec i ser substituït per un dirigent del seu partit, tal com havia exigint la CUP. Les conseqüències que se'n derivaran, tant a Convergència com al mateix procés sobiranista, aniran desgranant-se a partir d'ara. En tot cas, sí que es pot intentar aclarir-ne el perquè. Per què Artur Mas, que dimarts dia 5 va comparèixer en una roda de premsa per criticar durament la decisió que havia pres la CUP de no invertir-lo i que va proclamar que la presidència de la Generalitat "no és una subhasta de peix", va canviar finalment d'opinió.

Un dels motius que pot explicar el gir ha estat la persistència de les entitats civils sobiranistes. Òmnium i, sobretot, l'Assemblea van insistir fins al darrer segon per fer seure els protagonistes de la discòrdia –aquesta vegada, Junts pel Sí i la CUP– i per intentar aproximar les posicions. Però aquest factor ara no hi ha comptat excessivament. La insistència de l'Assemblea hi ha fet d'oli necessari, però ha estat Artur Mas qui ha pres la gran decisió en solitari. I la pressió de les entitats no ha estat determinant. Totes dues, a més, han patit en els darrers mesos els efectes de les contradiccions internes, de la necessitat de mantenir els equilibris entre sensibilitats enfrontades ideològicament.

Hi han pesat més dos elements. L'un no és nou. Mas, de fa molts mesos, rebutjava presentar-se sol a unes eleccions amb les úniques sigles de Convergència Democràtica. L'ex-president considerava que un resultat electoral amb aquest condicionant el debilitaria a ell i també al procés. Faria inviable formar majories i Governos sòlids. Per tant, Artur Mas es mirava l'eventualitat d'haver d'anar a eleccions el dia 6 de març com un factor de risc excessiu. El segon no és cap apreciació tàctica o estratègica. És purament personal. Mas s'ha sentit cansat, molt cansat, en aquests darrers mesos. Les veus amigues que li demanaven dimitir com a president i dedicar-se al seu partit –una peça clau perquè el procés independentista arribi a bon port– s'han fet cada vegada més fortes i més convincentes. La perspectiva d'haver de convocar unes noves eleccions més a contrapèl, sense Junts pel Sí, i l'esgotament personal han estat decisius en el canvi d'opció. Ara cal esperar per veure les conseqüències que se'n derivaran. En tots els fronts.

43

35

59

79

70

Cultura

70 LA REINVENCIÓ DE 'HOMELAND'

El ressorgiment berlinès de l'agent Carrie Mathison

La Galeria

73 LITERATURA

Entrevista a Anna Moner

74 MÓN EDITORIAL

75 MÚSICA

L'artista resistent

Xavier Aliaga

76 CINEMA

Pel·lícules de què tothom no en parla

Àlex Gorina

77 TELEVISIÓ

Patrimoni

Toni de la Torre

78 TEATRE

Impagables

Francesc Foguet i Boreu

79 ART

Modernisme i modernitat

Ricard Mas Peinado

80 ART

Gosé

Francesc Fontbona

81 GASTRONOMIA

Esmorzar de forquilla

Jaume Fàbrega

Disseny: Ana Vanesa Prieto

Disseny de la capçalera: Toni Payà

Foto portada: EFE

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Nous projectes: Zaida Torregrosa

Subscripcions: Maria Josep Cánovas

Administració: Pilar Martí

Fotomecànica i impressió: Rotimpres

Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.